

‘Die hoog geschouderde kerk’

In gesprek met Jeroen Dulk,
voorzitter stichting REG

Hans Alkemade

“En nu óp naar het machtige bouwsel van onze dom!”, aldus stadarchivaris Jerome Kriegers

In het beeld van het stadje die hoog geschouderde kerk,

het koor en de zijbeuk van de vroegere kathedraal; die resten hadden mét de vesting de eeuwen getrotseerd.

Uit: Stad aan de Maas, Antoon Coolen, 1960

Een kennismaking met Jeroen Dulk, voorzitter van het nieuwbakken bestuur van stichting Restauratie Elisabeth Grave, kan in een erfgoededitie niet ontbreken.

Hierbij gaat het niet over de indrukwekkende geschiedenis van het REG, dat zo’n vijfenveertig jaren geleden de restauratie en nadien het beheer van de Graafse kapittelkerk op zich nam. Hieromtrent verhaalt een gesprek met de nog immer erg gewaardeerde Harrie Croonen en wijlen Albert Kloppert in dit tijdschrift, alweer vijf jaar geleden.

‘Naast je werk

mag je immers best wat van jezelf in de samenleving steken’

Jeroen spreekt met toenemende gedrevenheid over zijn betrokkenheid bij de st.-Elisabethkerk. Wanneer hij van buiten de vesting aan de Hoofdwagt komt wonen, verrast hem het eerste, verrassend aangename contact met zijn ‘buurvrouw’. Al heeft hij zelf, anders dan zijn betere helft, niet direct iets met de kerk als godshuis, dit scheidt ‘n band. En het gebouw als icoon van het stadje raakt hem.

Al even nadat iemand uit het oude REG-bestuur hem polst haalt een vlamdend betoog van een interim-voorzitter hem over de streep om per 1 januari 2015 in het nieuwe bestuur van het REG te stappen. ‘Naast je werk mag je immers best wat van jezelf in de samenleving steken.’

‘Onze Elisabeth is echt het grootste geheim van Grave’

‘Andere bestuursleden hadden ieder hun eigen deskundigheid en ik wist van niks, zodoende werd ik voorzitter.’

‘Van de interim-voorzitter kregen we als nieuw bestuur ‘n tweeledig estafette stokje overgedragen: het kerkgebouw in stand houden, zeg maar bouwkundig over de lange termijn beheren, én met deze erfenis de boer op gaan. Juist vanwege de eeuwenoude fundamenten vraagt dit Grave tekenend monument immers om een stevig draagvlak: veel breder dan de hedendaagse kerkgangers, wekelijks of bij gelegenheid. Want deze kerk blijkt echt het grootste geheim van Grave.’

‘In 2016 treden wij naar buiten’

‘Ons werk vraagt om een open overleg met het kerkbestuur én om een gedegen plan. Het eerste jaar is een jaar van je plek zoeken, je taken en bevoegdheden in beeld zien te krijgen, alles uiteraard in goed overleg met het kerkbestuur. In 2016 en daarna moet dit uitmonden in een concreet beleid waar we streven naar enkele duidelijk herkenbare speerpunten. Niet gokken op twintig paarden tegelijk, want dat is mijns inziens de beste garantie om alles te laten mislukken.’

‘Er staat een fikse klus in de steigers rond de noordgevel, de urnentuin is bijna in gebruik, het orgel ‘schreeuwt’, volgens wie daar verstand van hebben, om grootonderhoud. En het ordenen van onze archieven, dat vergt ook een goede voorbereiding.’

‘Belangrijker is, dat we als REG met elkaar inzien en met inspiratie oppakken wat het perspectief is. En.. wie we daarbij naast het kerkbestuur en de parochie betrokken zijn of kunnen worden.’

Een gezamenlijke uitdaging

‘Daarin vinden we nu onze positie, net zoals in wie welke verantwoordelijkheden draagt,

- ✓ als Reg,
- ✓ als parochie,
- ✓ als Graafse gemeente,
- ✓ burgers en ondernemers,
- ✓ als maatschappij,
- ✓ als culturele fondsen.

Een hele uitdaging!’

Jeroen is onder de indruk van het grote aantal mensen, liefst 3200, die de Graafse kapittelkerk afgelopen juli en augustus dagelijks tussen 13:30 en 15:30 uur bezochten, gemiddeld vijftientwintig per uur.

‘Die hoog geschouderde kerk’

Als ik Jeroen vraag welk element er als ‘n icoontje uitspringt - het gebouw, de geschiedenis, het gebruik...? - volgt het antwoord onmiddellijk met een citaat van stadsarchivaris Jerome Kriegers uit ‘Stad aan de Maas’ van Antoon Coolen: ‘Die hoog geschouderde kerk’.

Met name vanuit deze bezieling brengt hij straks met zijn REG-bestuur de **stadskerk over de toonbank** middels ‘n jaarprogramma met bijvoorbeeld:

- de Pinksterfeesten,
- De orgelrestauratie,
- Open Monumentendagen,
- rondleidingen, waar verantwoord ook boven de gewelven.

Nu is het aan ons...

Deze in dubbel opzicht kostbare kerk verdient het, net als ons stadje, om een erf van Grave te zijn. Door de eeuwen opgebouwd, meermaals gehavend of afgebrand en met onvoorstelbare investeringen telkens hersteld. Tijdens de grote restauratie en voor het sluiten van de Christus’ Hemelvaartkerk kozen parochie én gemeente met steun van het rijk voor de lange termijn hiervoor. Vanuit deze verbondenheid is het nú aan ons. Zoals door Jeroen Dulk gezegd: ‘Het concrete programma volgt over een paar maanden.’

En Jeroen heeft zijn hart aan Grave verknocht, hoeft hier nooit meer weg. ‘Grave, dat is groen land en water, dat draagt mij thuis’.

(uit: “Radiobericht”, Het levend monogram, 1955) Ida Gerhardt